

РЕШЕНИЕ

№ 2174

гр. София, 23.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.03.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Петров, като разгледа дело номер **11261** по описа за **2011** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение № 149 от 17. 11. 2011 г. по НАХД № 249 / 2011 г., Софийски районен съд, НК, 101 състав е отменил наказателно постановление (НП) № 23-2301819 / 26. 10. 2010 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на [фирма], в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв., на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, във връзка с чл. 414, ал. 2 от КТ, за нарушение на чл. 62, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от дирекция „Инспекция по труда” – С., с която се моли да бъде отменено решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, не се явява и не се представлява.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, моли да бъде оставено в сила решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите А., К. и Й. и писмените доказателства, представени

с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на първоинстанционния съд.

На 21. 07. 2010 г., е извършена проверка от служители на Дирекция „Инспекция по труда” – С. за спазване на трудовото законодателство в строителен обект: „търговски комплекс с шоурум, складове, офиси, заведения за обществено хранене, помещение за трафопост, подземни и надземни гаражи”, находящ се в [населено място], м. „в.з. М. долина – Бункера”, на който подизпълнител е [фирма].

На 29. 07. 2010 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение, връчен на същата дата, в който нарушението било квалифицирано като такова по чл. 62, ал. 1, във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № 23-2301819 / 26. 10. 2010 г., от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С..

При тази фактическа обстановка настоящият състав споделя напълно констатациите на СРС, че не е осъществен състава на конкретното административно нарушение, поради което е правилно е отменил издаденото наказателното постановление.

Съдът не споделя твърдението в касационната жалба, че първоинстанционното решение е неправилно и незаконосъобразно и че безспорно било доказано извършеното нарушение от страна на жалбоподателя.

Районния съд е постановил своето решение въз основа на всички доказателства събрани по делото, като е изложил подробни мотиви, кои доказателства кредитира, за да отмени процесното наказателно постановление. Следва да се отбележи, че фактите установени от административнонаказващия орган не се презюмират за верни и същия следва по безспорен начин да докаже твърденията изложени в наказателното постановление.

Видно от представените по делото доказателства, между [фирма] и Б. Б. С. е сключен договор от 15. 06. 2010 г. за извършване на геодезически снимки и замерване на обект, срещу уговорено възнаграждение, който по съществото си представлява договор за изработка по смисъла на ЗЗД. Настоящият състав намира, че посоченият договор за не е фиктивен и не е сключен с цел прикриване на трудово правоотношение, тъй като по делото са представени и други доказателства, от които се установява, че С. не е престирали трудовата си сила постоянно и като трудово правоотношение. Това се потвърждава от представените по делото на първо място служебна бележка и сметка за изплатени суми, от която се установява, че на Б. Б. С. е заплатено възнаграждение за извършената работа в размер на 195 лв. за периода 01.06.2010г. – 31.07.2010г., за което са заплатени съответни данъци. На второ място от представени по делото списък на присъствените дни за м. юли и юни 2010г., се установява, че С. не е работил всеки ден на обекта, а само в определени дни, като за юни това са 8 дни, а за юли – 7 дни, за които съответно му е заплатено възнаграждение. Наличието на трудово правоотношение предполага престирането на работната сила регулярно с определено работно време и възнаграждение с постоянен характер, определена длъжност, която се заема със съответните ѝ характеристики, съобразно изискванията на чл. 66 от КТ. В конкретния случай видно от събраните доказателства не се установява нито регулярност на престирането на работната сила, нито работно време, нито пък

възнаграждение с постоянен характер. Поради това настоящият състав намира, че в конкретния случай не е било налице отношение по предоставяне на работната сила, което да може да бъде характеризирано като трудово правоотношение. В тази връзка съдът намира и че за [фирма] не е възникнало задължението по чл. 62 ал. 1 от КТ да сключи трудов договор.

На последно място за пълнота на изложението съдът намира, че законосъобразно СРС е приел, че при съставяне на АУАН са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, тъй като в същия е посочено, че С., е декларирал, че изпълнява длъжността „общ работник”, а впоследствие се сочи длъжност – „геодезист”, което сериозно нарушава правата на засегнатото лице, относно състава на нарушението.

При така установеното, касационният съд намира, че обжалваното решение, е законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 149 от 17. 11. 2011 г. по НАХД № 249 / 2011 г., на Софийски районен съд - Наказателна колегия, 101 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.